IVO SOKAČ

MED MUROM I DRAVOM

ZAGREB 1944.

24437

IVO SOKAČ

MED MUROM I DRAVOM

PJESME

ZAGREB 1944.

Tiskara Hrvatskog Radiše, Zagreb, Radišina ul. 8.

MED MUROM I DRAVOM

Med Murom i Dravom hiže stare
se z vulice prek glediju,
steze i ceste neseju pozdrav,
črez polja v sela bežiju.

Hižni obloki su puni dece,
nutri: postelja, ormar i križ,
razklimana zipka, stolci i stol
i puno starinskih je viž.

Male su hiže, al velka srca,
fnogi za kruhom 'dide v svet,
gda nekaj zasluži, gda je več slab,
dimo dojde bar tužen hmret.

Fnogi je v svetu zgubil i srce,
gda su ga ostavili si,
jedno mu 'stalo, i to ga prima,
a to si, Medjimurje, ti.

Samo domaj fijolica razvita,
sakom siromaku diši,
veter i v zimi lepo popeva,
tam toplo i srečno se spi.

Medjimurje, svu sam ti mladost dal,
najdrajši ti si meni cvet,
za te ja živim i se ti dajem,
za tebe bum išel ja hmret.

NAJDRAJŠE

Vlč. Joži Jambrošiću

Išče sam bil mali,
gda 'dišel sam v svet,
dom svoj nisam videl
dost je prešlo let.

Dišeče sam cvetje
ja sigdi rad bral,
najljepše popevke
popevat bi znal.

Najljepša popevka
od popevki sih,
najdrajši si cvet mi,
Medjimurje, ti!

VRBE KRAJ DRAVE

Kak su žalosne ove poznate vrbe,
kaj još i denes kraj Drave stojiju,
te stare vrbe me imaju tak rade,
da v jutro za menom suze spustiju.

Negda mi je jena lepu fučku dala,
i denes čujem kak glas joj frljuži,
viža beži i v sakoj nas hiži išče,
gde ste, nesrečni međimurski muži?

Gda ona drfče: to stiha srce plače,
z drfčečem rukom pozdravlja i maše,
kak majka gda dete si k srcu vuzava,
dojdite dimo, em to je se vaše.

Te dobre vrbe su naše dobre sestre,
sako jutro z nami suze spustiju
i saku misel pošiljaju za one,
za koje nas jako srca boliju.

DOM

Oblaki rudlavi
po nebu šečeju
i dnevi mladosti
dimo me vlečeju.

A dalko od doma,
kaj dom je, spoznavam,
i gda sam nesrečen,
ja njega vuzavam.

Mam mi je lefko,
a nisem to znal,
da život i sreču
dom mi je dal.

TUGA

Ivi Oreškom

Prek Drave vidim hižicu svoju,
kak me tužna gledi z obloka!
Kak mi je blizu i kak je dalko,
to peče i tira suzu mi z oka.

Poglej, tam je dobra moja mama,
pogrblena v zemlju zrnje hiče,
brat kraj Drave trdu zemlju orje
bos i tih, a plug se v zemlju smiče.

Vu suncu se zlati japina glava,
a najdrajša sestra konje tira,
gda se to vidim, nekaj me zebe,
za njimi tužno srce mi hmira...

DRAŠKOVSKA CIRKVA

Turni: dve bele skloplene ruke
se dižeju nad sela visoko
i neseju molitve za one,
kaj pali su vu duši gliboko.

Zvon v hižicaj gda sveče vužiže,
a v srcu zvoni Zdrava Marija,
i saka je duša duši bliže,
gda kmica selo tiho obvija.

Vu cirkvi črleno svetlo v noči
i po dnevu zlato resipava,
z oltara me ajngeli glediju
i okrunjena Jezuševa glava.

Spovedalnica se v kutu stisla,
oproščenje grešnikom alduje,
»Stol Milosrdnosti« sakom deli
zveličenje, ki se žaluje.

Vu cirkvi je život, veliju starci,
za sakog onog, kaj vu nju zajde
z mefkim srcem i zvon kaj razme,
vu cirkvi nekaj lepoga najde.

MAMA

Ponošena ta oprava stara
ti dobro srce pokriva,
navečer pak gda čislo prebiraš,
zgledíš da nisi več živa.

Korak je moj kraj tebe siguren
i saka steza je glatka,
ruka ti drfče i glas je tihi,
al saka ti reč je slatka.

Se lepo, kaj v srcu si 'mela,
navek si to meni dala,
žufkoča sveta, kaj srce para,
sva je pri tebi ostala.

Na tvomu je licu napisano:
sako dete, jedna bora,
gda ti se v oku suza leska,
govoriš: tak biti mora.

Mama! Svu ljubav i plač tvoj
zvezde po nebu pišeju,
tve oči, srce i celu tebe
deca si v srca rišeju.

RATNO PISMO

Mi pišeš: Saku noč senjam kak ideš dimo
i ruku ti očem dati,
al to su senje i onda sam tužna,
Iva, nemrem ti nikaj poslati.

Tulko je toga zraslo i za te,
a nemrem ti nikaj pomoči,
samo se tužna furt molim za te
i plačem po cele noči.

Več jako dugo te vidla nisam,
da ti je dobro, od sakog čujem,
al gda se kaj pripeti v gradu,
mam se v srcu sa zbantujem.

Pomori sakom sigdi gde moreš,
Bog zna kaj more još dojti,
naj pozabit na Boga i na nas
i more se dobro projti.

Imam vas dosti, hvala budi Bogu,
al tak sam fnogo put sama,
no ti si najdalje, na te misli
največ tvoja tužna mama.

USPAVANKA

Kaj ova noč tak tiho diše,
a mesec črez oblok vu hižu gledí
i srebrne čipke na vanjkuš riše
i kušuje to dete, kaj srečno tak spí.

Ajngeli cvetje siplju po svili
i pleteju sne zlatnimi traki,
miluju oči svojimi krili,
kaj dete bi naraslo taki.

Ajngeli zlatni, rešírite krila
nad picekom, kaj srečno tak spí,
kaj ima srce čisto kak svila,
ajngelek, kaj još zgrešil ni.

I vi, zvezde, kaj venec ste splele,
kaj buju detetu mirneši sni,
i venec svetleči na glavu dele,
da ajngelek zlatni srečno spi.

Veter! Najlepšu popevaj vižu,
da se detešce ne zbudi,
a ti, cvetje, obrasti svu hižu,
v cvetju dišečem to dete naj spi.

MLADA MAMA

Mojoj Olgi

Ti si vre večna postala
i nabuš več nigdar sama,
novi jen život si dala
i zato se zoveš mama.

Sa srečna gledíš to dete
i nekaj te čudno greje,
se muke su vezda radost,
gda ono se tebi smeje.

Kraj tebe ajngelek živi,
v zlatu se lica žariju,
dragaš ga, srečna, v radosti
tve oči po njem letiju.

Glas mu je zlaten i srebrn,
kak zvončeki božični v borju,
a oči modre i čiste
kak svetle zvezde vu morju.

V ajngelu sebe gledíš
i vidíš da nisi sama,
ar dete tak lepo zove
srebrnim glasičem: mama.

ALDUVANJE

Stopram je 'mela
osemnajset let,
a dati je štela
novi cvet —
mlada nevesta.

I gda je život jen dala,
tužna,
neje znala,
kaj je ž njom.

Gda vidla je dete,
na srce ga tužna previja
i zvon je mam zazvonil
Zdrava Marija.

Doktor je glavom klimnul,
dijačku je rekel reč,
iglu je v telo porinul:
Zbudila se nigdar na več!

Z rukicama je dete
njoj zaprlo oči
i njeno je srce
za navek stalo.
Na nebu je nova zvezda
zasvetlila v noči.

A kak je dobra bila
ta mlada nevesta
i sakom tak mila!

Na vusnama smrti
je precvel jen cvet.
Ona je hmrla, da dete živi...
Al srečna je 'dišla na drugi svet,
ar dobro je znala,
da život je dala
mlada nevesta.

JA I JESEN

Jesenske kapljice
gda z dreva curiju,
nesrečne mi čase
vu duši budiju.

Jesenska zreloča
me jako reztuži,
v jesen sam spodoben
ja precveloj ruži.

Zrel oreh vu jesen
i list gda žut pane,
ne znam ni sam zakaj
donese mi rane.

JESEN V POLJU

V jesen su gosti po celom polju,
zrela nam jesen srca odpira,
v jesen si imaju dobru volju,
v očima radost, a v srcu mira.

Z bogatom rukom nam hiče dare,
nikom ta jesen nije škrta,
zmisli se ona na mlade i stare
i sakomu daje iz svojega vrta.

Sunce listju zlatnu farbu meče,
sunce jesensko me v srcu peče.
V jesen, gda jabuke curiju z dreva,

gda jesen vu suhom listju popeva,
me zmisli, ah, da bum i ja ocvel,
makar naveke bi cvesti štel.

RADOST V GORICAJ

Trsje z grozdjem piceki su s kvočkom,
gorice zrele zvezde su s nočkom,
klopotec z vetrom ves den klopoče.
Gorice, mej se življenja hoče!

Kaplice mošta s preše letiju,
svetle se oči v trsju žariju,
v puti grozdje slatko, ruzno i belo.
Srce, kaj bi v goricaj još štelo?

Grozdje mi kak tvoje lice diši,
vu lagvu mošt kak srce mi vri.
Kaj me glediš ti, sneha vu špicaj?

Hočem se sega v jesen navžiti,
deha grozdja, mošta i život napiti,
pozabit tugu v jesen v goricaj.

MOJI SNI

Za gradske visoke hiže
ves beli se mesec skril,
nosi mi pozdrav z doma,
vu mojem selu je bil.

Tam dobro srce sniva:
kaj dela njeni Iva?

Je videl mamino lice,
dok svetil je rodni kraj,
razmel je srce kaj pita:
A gda bu došel nazaj?

V selu, gde se je srečno,
misel me zove večno.

Mesec! Vrni se v ravnicu,
ar moja mama ne spi,
na vanjkuš joj ti napiši,
da pri njoj su moji sni.

Tam rože tak lepo cvetu,
kak nigdi drugdi na svetu.

VEČER

Črna koprena več z polja
pod vrte se tiho smica,
hižicu staru i dragu
tak mefka kušuje kmica.

Deh topli je vušel v hižu,
mesec nalukavle z vuna,
a nutri zmučena tela
src dobrih hiža je puna.

A na mefkom su vanjkušu
trde roke: dobra volja.
Večer je sem donesla mir
i pokoj z oranog polja.

JAPA

Srebrn mu venec glavu obrubil,
lica ima črlena kak vino,
pretrpel je puno, a gda ga vidiš,
bi mislil: taj ti je živel fino.

Masten škrlak mu glavu pokriva,
z žepa mu pipa gledi i žačka,
a v drugom mu žepu čislo počiva
i ruka mu je trda, težačka.

Na sejmu si je kupil očale,
na svetke pred hižom čita knjige,
ima mirne i velike oči,
z lica čitaš da muče ga brige!

Furt nekaj misli i nekaj dela,
veli: »Nigdar mi ne bute dali
se ono, kaj sam pretrpel za vas,
ar su mi lasi zbog vas opali.«

STARI JAPA V CIRKVI

Kak sveča oltarska pomali gorim,
a sako se jutro slabeši zbudim,
grešno se moje furt buni telo,
da srce bi z mene vujti štelo.

Kak težki kamen mi vu srcu sedi,
a greh me kak tolvaj grdo gledi.

Grešen vu kutu klečim,
i greh ide z menom, pak me bantuje
da srce žaluje.

Razpeti!
Poglej kak moje oči
tužno glediju
na noge tve prebite, a z oka suze curiju
i boli skrite.
Znam, da svojim sem grehom
vu Tebe ja čavle zabil.

Razpeti! Ja tak sem bil slab,
a svet me je vabil!
Razpeti!
Dobri i sveti!
Tolvaju ti si oprostil,
zveličenje mu dal.
Oprosti i meni,
kaj v greh sem pal.
Več tak sem slab,
da komaj se molim.
Razpeti!
Moj Jezuš sveti!
Zveličenje mi daj
i odpelaj me v raj...
Amen.

SPREVOD

Raku zapiraju,
a plač i jafkanje
čavle v srca zabijaju.

Zvoni se zibleju,
zvoniju:
Duša v nebo,
telo v zemlju.
Za križom se ljudi gibljeju
i sprevod ide
v črnini.

Nešteri moliju,
drugi plačeju,
a starice se zadnje vlečeju
i starinska čisla prebiraju.

»Gospodin« tak tužno popevaju:
»Smiluj nam se«...

a s ceste se vu hižice
molitve razlevaju.

A sestra zemljica sakoga čaka
i gda dojde huda smrt,
ne pita:
Ali si srečen bil,
ali si ju klel,
kulku imaš let?
Sakom zemljino srce odpira,
sakomu daje večnoga mira,
i na grob još cvet.

Na groblje furt novi dohajaju,
fnogi se tužno razplače,
veliju da dober je bil,
onda se tiho razhajaju,
o polju se dalje spominaju,
z rupčekom fnogi suze si zbriše.
Na groblju samo križ ostane,
kak se zval, na njem piše
i: Lefka mu bila zemljica!

»Či pak nam je ljubav istinska i prava,
z srca ju ne spere Mura niti Drava...«

Narodna.

VETER

Veter, tak lepo te prosim,
v njegvu hižu zajdi,
ako tam ga nema, ti ga
negdi sikak najdi.

Ti ga kušni pak mu reči,
da me mama špota,
zakaj nešče saku večer
zruši vrtnog plota.

Si se srde prav na mene,
zakaj vu noč saku
nešće se nam cvetje zgazi
vu našem vrčaku.

Stiha, veter, ti mu reči
naj več nejde k meni,
več ja cvetje nam sadila,
dok me ne oženi.

SENOKOŠA

Kolko put sam tebe kosil,
ves vu travi se zarosil.

Z rosom lice pral najrajši,
kaj ti kušlec dal bum slajši.

Senokoša, tam pri gaju,
več se ruže za nas znaju.

Z rukami se mi držali,
misli smo jen drugom znali.

Znaš ti dobro, kak sam pazil,
kaj naj onog cveta zgazil.

Tam pod grmlje steza vlekla,
ti si stiha meni rekla:

Kak dišiju ruže, trave,
kaj mi rastu tu kraj Drave.

Tam si ftiček dela gnjezdu,
izkali smo tam si zvezdu!

Senokoša je gizdava,
kaj v njoj moja sreča spava.

Srečna ve je saka ruža,
ona si je našla muža!

Ftice koli nje letiju,
ruže se joj tak dišiju.

Ja sem našel lepu zvezdu
i napravil sebi gnjezdu.

Imam zvezdu, imam gnjezdu
i vas drage senokoše.

TO SE ZNA

Ti si bila vu vrčaku,
najljepši si ftrgla cvet,
štel bi samo jedno znati:
Komu hočeš ti ga det?

»Kaj me pitaš? Ve buš videl,
koga imam rado ja.«
I na prsi mi zatekne,
celo selo to več zna.

ODPRI OBLOK

Odpri oblok!
Okinčen majuš ves vu belini
vu novi život i v radost zove,
živet je lepo vu toj vedrini,
gda majuš popeva više nove.

Odpri oblok
i natiraj tugu z svoje hiže,
toplo sunce je dugo več vuni,
daj zdigni oči, dojdi mi bliže,
naj se život z životom napuni!

Odpri oblok!
Naj te rumeno sunce polije
zlatnimi i žerečimi traki,
naj topla ruka moja te zgrije,
ne vidiš da maj ocvel bu taki?

Odpri oblok!
Po celom selu majuš dišeči
v srca sunca i život naleva,
odpri oblok, ar moram ti reči,
kaj v protuletje ftica popeva.

POD SLIVOM

Vedro nebo i to modro oko,
iz šteroga se zvezde žariju,
goreči mesec: lampaš na turnu
natiral je zvezde naj žmeriju.

S punom se kitom zvijaju slive
modre, zrele, jedna drugu stišče,
mesec se s prsti igra po listju.
Znam ga! Stari huncvut mene išče.

Veter je šušnul i razgrnul granje,
mesec se mam fakinski naluknul,
nekaj je videl, pak se zasramil,
zato i veter mam je zamuknul.

Mesec! Kaj iščeš pod slivom v noči?
Za te ja ne bum več nigdar maril,
zmiri se jemput, kaj se ne zmisliš,
kak si mi lepe cajte pokvaril?

Kaj ne čuješ gde stari te zovu,
ki te rado i vezda glediju,
gda te vide, se zmisle na mladost
i vu toj misli srečno zaspiju.

Prejdi prek slive, ona te moli,
glej: goriju joj oči od sreče,
i gda sem kušnul to grozdje zrelo,
mesec se stiha, stiha odvleče...

BU DOŠEL

Dežđ curi pomali
z jesenskog oreha,
zakaj si tak tužna,
lepa, mlada sneha?

Če je on odišel,
bu se nazaj vrnul,
bu te pak skušuval,
v tancu te obrnul.

Došlo bu ti taki
sunčece rumeno,
pa bu kak je bilo
ličece črleno.

KLINČEK

Klinček, naj me žalostiti,
ja bez tebe nemrem biti.

Bum te ftrgnul, del na grudi,
naj se celi svet nam čudi.

Več ne moraš lepša zrasti,
moreš mi se tak dopasti.

Kak si lepi, dragi klinček,
tak dišiš kak slatki vinček!

Ja bum deh tvoj pil dišeči,
ves bum pijan vu toj sreči.

Zmirom bum te podehnuval,
kak i negda te kušuval.

Da te ne bum ja podehnul,
prav buš onda ti povehnul.

Kaj si postal tak gizdavi,
ide po te onaj pravi.

Samo daj se ti črljeni,
več ti ide tvoj ljubljeni.

Klinček, zbogom, tiho budi,
nikaj ne smu znati ljudi.

MARICA

Kak je dalko put do tebe,
kak su dalko tvoja lica!
Spodoba mi tvoja svetli,
nit mi škodi črna kmica,

ar me čakaš, Marica!

Spodoba me k tebi vleče,
mesec tenju v oblok smica,
ti me poznaš, naj popevat,
tiho budi dobra ftica,

da me čuje Marica.

Odpri oblok! Ja sam došel,
mesec nam se dale smica,
spusti suzu, z njom bum srečen,
z njom bum kušnul tvoja lica,

mila, mala, Marica!

PRI LICITARU

Ako hočeš, dragi golub,
mene ljubiti,
ve mi moraš licitarsko
srce kupiti.

Da si srce dime 'dnesem,
v hiži naj visi,
gda ga vidim, naj me zmisli,
či si golub Ti.

Pantleka mi išče kupi,
tog širokoga,
gda ga pletem, naj me zmisli
na mog dragoga.

A vu jesen, gda mraz pane,
gda su tužni si,
dojdi po me, pak me 'tpeljaj,
dragi golub ti.

GORICE

Sunce se smeje z Legradske gore,
a čmele po grozdju letiju,
z jesenskim vetrom se igraju deca,
po trsju veselje loviju.

Radost, popevka i mladost se smeje,
kak su v jesen gizdave gorice,
'koli je srca dozrelo grozdje,
črljeno i slatko kak njeno lice.

Vu kleti: preša, škafi i lagvi,
a gazda zasukal rukave,
moštek v jesenski den natače,
škrljaka je hitil z vesele glave.

Sunce i veter su zgladili steze.
Med trsjem je putar pucicu kušnul,
onda si vesel naravnal putu,
smeječki je huncvut samo zahušnul.

KURUZE

Kuruze se ziblju, suhe, žute,
kam pogledíš se je vu zlatnini,
kola su pokrila poljske pute
a na koli zlate se cekini.

Puce popevlju, huškaju dečki,
na kola hiču nabrane lati.
Kaj ju glediš, z njom ideš poprečki,
kaj si joj šepnul, se ne sme znati?

Na večer 'koli kupa sediju,
popevlju, črez mesec se glediju
i njihove skup se kušuju lati.

Z mesecom kuruzu v kuružnjak nosi,
pozval ju v tenju, kušlec ju prosi,
moreš znati: skorom buju svati!

OSTAVLJENA

Lepo cvetje vu lasi sam splela
i visi mi mašlek beli,
se najljepše na sebe sam dela,
si bi me dečki šteli.

Tibet štrancli telo mi pokriva,
bati na se strane vise,
sigurno bum njega srela,
samo on dopada mi se.

Kaj če mi i tibet-robec z bati,
ar me on pogledat neče,
v truc se meni saku večer z drugom
pod mojim oblokom šeče.

SRAMUJEŠ SE

Kaj se, srce, tak sramuješ
i 'spod oka pogleduješ?

To mi nismo nikaj krivi,
kaj ftič s ftičom spi na slivi.

I kaj cvetje posvud cvete,
to je bez nas, drago dete.

Kaj i rosa cvet kušuje,
sunce celi svet miluje.

Negdi nešče tužen hmira,
tam pak nova voda zvira.

Moje srce je zviralo,
nigda ljubit ne bu stalo.

Srce srce da ne išče,
zbrisat v nami nemre nišče.

Moja ljubav je gliboka,
bum ti zbrisal suzu z oka.

Kaj je v nami nemreš skriti,
to se mora tak rezviti.

Kaj se, srce, tak sramuješ,
i 'spod oka pogleduješ?

DIŠEČI DEN

Niti denes nemrem zabit
naš dišeči den,
zdehnula si: takav život
moj je zdavni sen.

Srca su kak vali Drave,
kaj nam nišu čun,
sunce z nami, mi smo znali:
naš je život pun.

Kak si bila onda lepa
i tvoj srečen smeh!
Skup su glave, se je tiho,
naš se čuo deh.

Lica naša su kak klinčec,
a v očima sram,
o tom Drava pripoveda
i ja samo znam.

KONOPLJE

Kak su velke več narasle
zelene konoplje,
gizdava ih Kata puče,
a Štef veže snoplje.

Tak veselo pučeju ih,
jako se žuriju,
predi nego svati buju,
polje da včiniju.

Puči, Kato, puči fletno,
skorom buju svati,
trebalo bu predi dati
plafte ti zatkati.

Veži, Štefek, veži snoplje
moraš veren biti,
ako hočeš išče dati
robače zašiti.

Gizdajte se, verite se,
blizu več su svati,
v truc bum hušnul, lepi venec
da opane Kati.

DEČKO

Ves svet je moj!
Več mi rasteju mustači črni,
pucica ti, draga,
k meni se obrni.

Kaj?
Me nečeš?
Zakaj?
Vidim: z drugim se rajši šečeš.
Ne bum ti rekel niti rečko.
Zbogom! Em sam dečko.

Škrljak hitim naheljaj,
idem k drugoj v gornji kraj.
Ja sam vesel nočni ftič,
hodim spati na parmič,
celi svet ja imam rad,
feš sam dečko, lep i mlad!

Pucice pak v drugom selu,
kajkaj one meni daju,
a popevku moju
se vam steze znaju.

V protuletje zemlju orjem,
v jesen v kleti prešu stiščem,
ženit bi se štel,
pucicu si iščem.

Pucica ma draga,
jabuke su zrele,
idemo ih brati,
mame to bi štele.

Mama furt me špota,
da se v red postavim
i da grešnog puta
i snehe ostavim.

Vrtite se, čizme z niskimi petami,
bum popeval išče z lepimi snehami.

Celi svet je moj,
se ja imam rad,
em sam dečko,
dečko ja sam mlad.

ICEK

Icek se kuražen delal,
pak je vušel z štale,
po dvorišču se zritaval,
da je dobil bale.

Guske, race je naganjal,
kak norc sim — tam letel,
najvekši je bil na svetu,
dok se ni zaletel.

Niti psu je ni dal mira,
ki je v strahu lajal,
se je kute sprebegaval,
njega je naganjal.

Najemput se zaobrne,
v zid se je zabušil,
mislil si je, norček mali,
da i zid bu zrušil.

Celi svet se koli njega
jako je zanjihal,
fruga mu na čelu zrasla,
pak je samo kihal.

Nigdar ni se več zritaval,
išel je pomali,
pak si mirno potli legel
tam kraj mame v štali.

Prav ti bilo, norček mali,
kaj se delaš važen,
vnogi icek, gda nastrada,
nije več kuražen.

TUMAČ MANJE POZNATIH RIEČI

abduvati — žrtvovati
ar — jer
bantuvati — uznemirivati
če — ako
čmela — pčela
deh — dah, miris
deti — staviti
dežđ — kiša
dijački — latinski
dimo — kući
dohajati — dolaziti
fletno — brzo
fruga — kvrga
ftič — ptica
fučka — svirala
furt — uviek
glibok — dubok
gorice — vinogradi
»Gospodín« — župnik
hiža — kuća
hmirati — umirati
išče — još
japa — otac
ki — koji
klinček — karanfil
kmica — tama mrak
koli — okolo
komaj — jedva
kup — hrpa
kuražen — hrabar, srdčan
kušuvati — ljubiti
lasi — kose
lat — klip
lefko — lako
majuš — svibanj
'meti — imati
mustači — brkovi
naheljaj — nakrivo
naj — neka
nešče — netko
nešteri — neki
norc — budala
nalukavati se — proviri-vati
oblok — prozor
odpelati — odvesti
odpreti — otvoriti
okinčiti — okititi
pantlek — vrbca
parmič — sjenik
picek — pile
pipa — lula

podehnuti — pomirisati
pomori — pomozi
poprečki — poprieko
potli — poslije
pozabiti — zaboraviti
prav — upravo, baš
prejti — prieći
pripetiti se — dogoditi se
pukati — čupati
raca — patka
raka — lies
razhajati se — razilaziti se
saki — svaki
sigdi — svagdje
sikak — svakako
sliva — šljiva
spodoba — slika, lik
spominati se — razgovarati
stari japa — djed
»Stol Milosrdnosti« — presv. olt. sakrament
stopram — tek
škrljak — šešir
špice — čipke
špotati — grditi
šteri — koji
taki — odmah
tanec — ples
tenja — sjena
tibet s štrancli — velika marama
truc — prkos
tolvaj — razbojnik
vabiti — mamiti
vanjkuš — jastuk
veren — marljiv
veriti se — trsiti se
ves — sav
viža — napjev
vrčak — cvićnjak
v red se postaviti — ženiti se
vujti — pobjeći
vuni — napolju
vuzavati — dozivati
zabit — zaboraviti
zbantuvati se — uznemirivati se
zdehnuti — uzdahnuti
zmirom — neprestano
zveličenje — spasenje
zviralo — izvor
žačka — duhankesa
žufkoča — gorčina

KAZALO

Med Murom i Dravom 5
Najdrajše 7
Vrbe kraj Drave 8
Dom 9
Tuga 10
Draškovska cirkva 11
Mama 13
Ratno pismo 15
Uspavanka 17
Mlada mama 19
Alduvanje 21
Ja i jesen 23
Jesen v polju 24
Radost v goricaj 25
Moji sni 26
Večer 27
Japa 28
Stari japa v cirkvi 29
Sprevod 31

Veter 35
Senokoše 36
To se zna 38
Odpri oblok 39
Pod slivom 40
Bu došel 42
Klinček 43
Marica 45
Pri licitaru 46
Gorice 47
Kuruze 48
Ostavlena 49
Sramuješ se 50
Dišeči den 52
Konoplje 53
Dečko 55
Icek 57
Tumač 59